

Milenko Vasić

FOTOMORGANA

MAGACIN U KRALJEVIĆA MARKA
Beograd, 11 - 21. april 2009.

Beograd 209.

Impresum

Izdavač: Milan Bosnić

Fotografije: Milenko Vasić

Tekst: Saša Janjić

Dizajn i prelom: Silent Studio®

Štampa: Akademija, Beograd

Tiraž: 500

ISBN 978-86-911359-2-8

CIP - Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

77.04:929 Васић М. (083.824)

77.04(497.11) (083.824)

ВАСИЋ Миленко, 1951-

Milenko Vasić : fotomorgana / [tekst Saša Janjić]. - Beograd : M. Bosnić, 2009 (Beograd : Akademija). - [48] str. : fotogr. ; 24 cm

Tiraž 500. - Slike sveta: str. [5-6].

ISBN 978-86-911359-2-8

а) Васић Миленко (1951-) - Фотографије -
Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 157729036

Podrška/Support:

MADE IN ITALY

Beograd, MAGACIN U KRALJEVIĆA MARKA
Zrenjanin, Kulturni centar
Herceg Novi, Art Galerija Sue Ryder FLU Cetinje
Novi Beograd

SLIKE SVETA

Zaista, danas kada se toliko raspravlja o savremenoj umetničkoj sceni, da umetnost nije mrtva pokazuje upravo ona umetnost, nastala van striktno umetničke karijere, prevashodno iz lične potrebe - umetnost kojoj pripadaju fotografije Milenka Vasića. Iako je većina iz serije simboličnog naziva «Fotomorgana» nastala na putovanjima, Vasićeve fotografije nisu uobičajene putopisne beleške, već pre dokumenti promišljene i pedantne potrebe da se estetizuje vlastito iskustvo, putovanje kroz vlastiti život.

Mesta i prizori sa njegovih fotografija nisu turističke memorabilije, to su mentalne slike, mesta iskustva i saznanja. Sve one su precizno definisane i označene, baš kao prave razglednice, sugerišu sva mesta kroz koje je umetnik prošao: Rim, Santorini, Sahara, Prag, Milano, Bazel, Beograd, Venecija i Boka Kotorska. Nadovezujući se na dugu tradiciju putopisa i bedekera, umetnik slikom priča priču o svetu koji nas okružuje.

U seriji fotografija «Fotomorgana» Milenko Vasić istražuje i rekombinuje neke od mnogih aspekata savremene fotografske prakse. Nastale kao plod višegodišnjeg rada, prvenstveno kroz iskustvo putovanja i tražanja one reflektuju Vasića kao osobu u heurističkom pohodu, umetnika koji reaguje na one promene i uslovljenosti tipične za čoveka, pojedinca u eri recentne globalizacije, i društvenim i kulturnim okolnostima koje ona proizvodi. U tom smislu fotografije sa putovanja Milenka Vasića jesu beleške jednog neoprosvetiteljskog, kosmopolitskog i, bar za građane Srbije, onemogućenog, «čina kulture».

Zasnivajući svoj «pogled» na načelima «dobre fotografije», poštujući kompoziciju, svetlo, perspektivu, Vasić postojano insistira na estetskom, na formi. On vlada onim znanjima pomoću kojih od svojih prizora stvara svojevrsan objekat želje. Međutim, bilo da je polazna osnova pejzaž, detalj ili određeni situacijski «isečak iz stvarnosti», ove teme nisu primarni aspekt njegovog interesovanja. Na mnogim fotografijama je u središtu pažnje čovek, njegov odnos sa prirodom, sa sećanjem, sa samim sobom. Svesni odabir prizora, međutim, pokazuje nešto drugo - Vasićevu dublju osetljivost prema socijalno neuralgičnim tačkama savremene kulture, poput ekologije, gladi, sveta u kome su granice i te kako bitne, otuđenja, ali i onih isto tako opštih, intimnih fenomena svakodnevice, druženja i dokolice, neočekivane lepote trenutka i detalja.

Sami prizori nisu zamišljeni kao samoreferentni «predmeti lepote». Idejne premise ovakvog postupka podstiču traganje za pojmovnim oblicima društvenih antagonizama i kuluroloških razlika prisutnih na Vasićevim radovima. Dvostruko upisivanje oznaka i narativa u radu Milenka Vasića čini jedan koherentan estetičko-ideološki proces označavanja subjekta i prizora. Društvena i kulurološka stvarnost podvučena je tekstom koji čini sastavni deo slike i predstavlja reakciju, ponekad duhovitu opasku ali pre svega stav autora o svetu u kome živi. Vasić sa izuzetnom lakoćom uspeva da sa veoma malo intervencija i samom slikom (fotografijom) dekonstruiše kulturni i istorijski sistem vrednosti, koji se u mnogo-me zasniva na verovanjima i mitovima datih subjekata - ljudi i prostora. Ovakvim postupkom posmatrač je nesvesno uvučen u metafizički prostor predstavljenog i primoran da nanovo razmisli o onome što misli da zna.

Neumoljivi procesi destrukcije savremenog čoveka poslužili su Vasiću da ostvari skoro metafizičku transformaciju fotografije u klasičnu sliku. Fotografija nije više samo dokumentaristička alatka koja beleži realnost, ona je datost po sebi, estetski objekat ispunjen značenjem i smislom. Vasićeve fotografije su nešto više od mimetičkog predstavljanja viđenog, one su konceptualno definisane, društveno angažovane sa snažnom sublimnom porukom. Upravo je ova dosledna kontekstualizacija omogućila Vasiću da načini iskorak iz tradicionalne fotografske prakse prevazilazeći definisane šablone i stereotipe, kako tehnike tako i postupaka.

Vasićeva estetika je potpuno razvijena i, čini se, do kraja odnegovana, mnogo pre nego što je počeo da se bavi fotografijom. Široki spektar referenci iz istorije vizuelnih medija, naročito fotografije i filma, ali i slikarstva, nisu doslovno preuzeti, opterećeni potrebom za demonstracijom učenosti, već su one pre svega instrument instinktive igre, bilo da nose njihov formalni ili značenjski aspekt.

Lepota i krhkost prirode - mikro i makro sveta, lepota humanog i bahatost čoveka na jednom mestu, spojeni u «pogledu» koji oduzima dah. Realno i nadrealno u isti mah, suprotnost dve teze, protivrečnost koja se svaki put javlja samim prizivanjem onog starog i potisnutog «čistog razuma» na pojavni i čulni svet. Suština ove poetike je apsurd - transformisan u suptilnu jednostavnost do krajnosti dovedene estetizacije kritičkog osećanja.

Saša Janjić

april 2009.

1.

2.

3.

4.

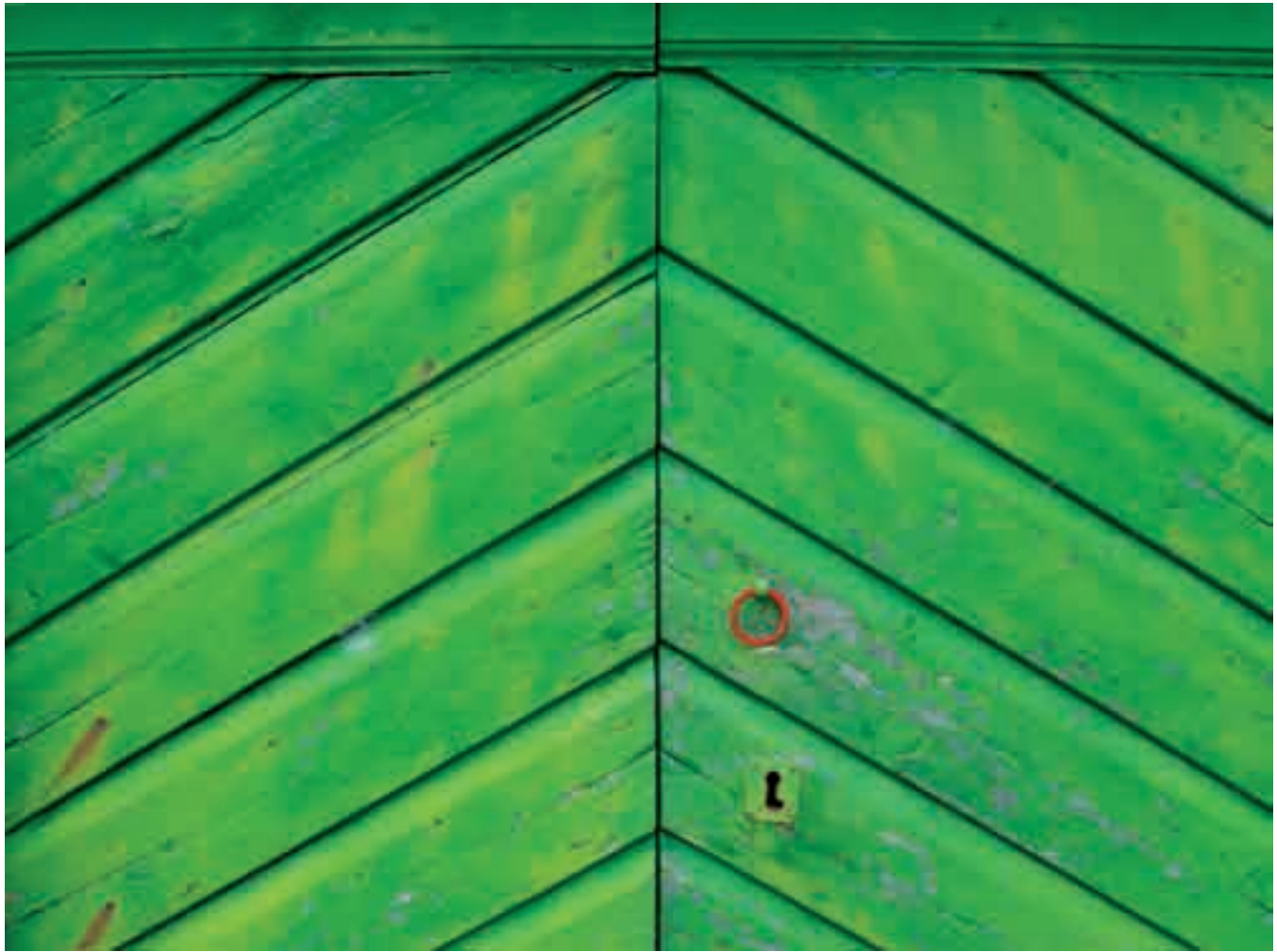
5.

6.

7.

8.

9.

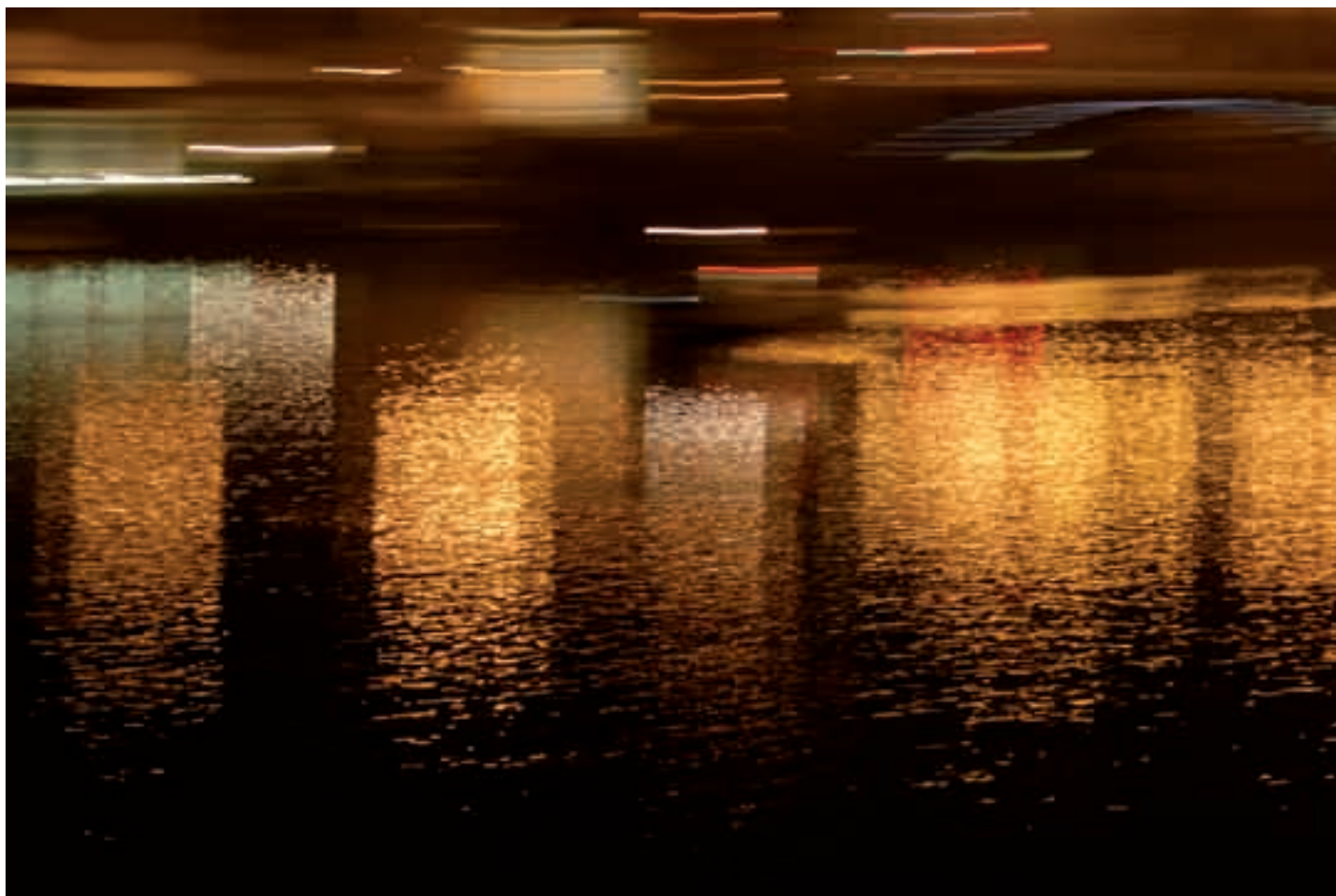
10.

11.

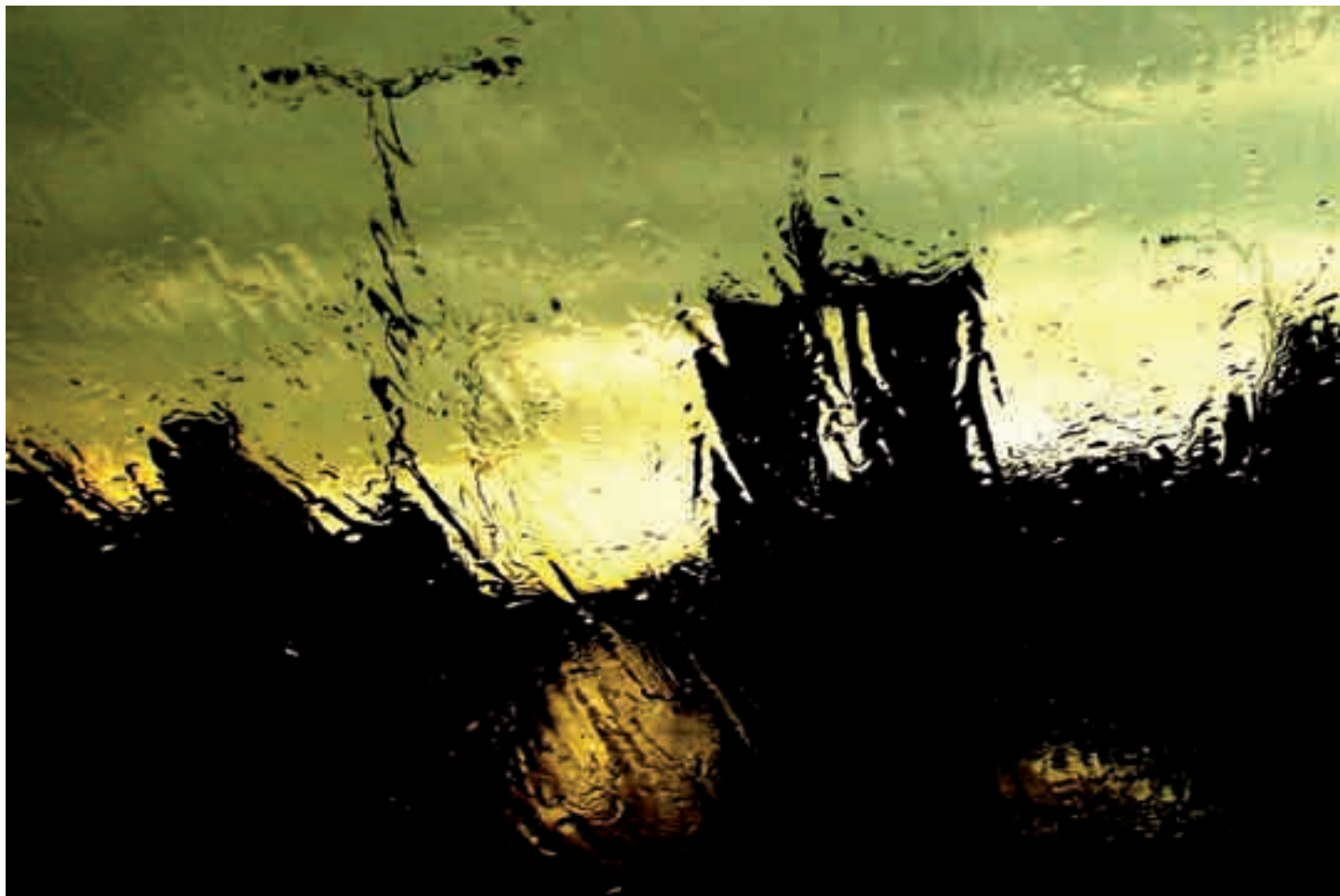

12.

13.

14.

15.

16.

17.

19.

20.

21.

